

הלכות טמאת מת פרק טו

א. חלון תשמיש שסתמה כלה, או סתמה עד שנשאר בה פחות מטפח אם בדבר החוצץ בפני הטמאה סתם, הרי זה חוצץ: והוא, שיהיה דבר שאין דעתו לפנותו.

ב. לפיכך אם סתם החלון או מעטו באכלין שאינן מכשרין, אינן חוצצין: שאף על פי שאין מקבלין טמאה, והרי הן טהורין דעתו לפנותן. היו סרוחין, הרי אלו חוצצין. וכן תבן סרוח, חוצץ; ושאינו סרוח אינו חוצץ, מפני שדעתו לפנותו.

ג. תבואה שגדלה וסתמה את החלון, או מעטתו אינה חוצצת: לפי שדעתו לפנותה, שמא תפסיד הכותל. היה עיקרה רחוק מן הכותל, ונטה ראשה וסתם הרי זה חוצץ. וכן כל כיוצא בזה.

ד. חבית שהיא מלאה גרגרות סרוחין, שאינן מכשרין ולא ראויין לאכילה, ומנחת בחלון ופי החבית כלפי הטמאה, שהרי החבית טמאה, וכן קפה שהיא מלאה תבן סרוח שאינו ראוי לא למאכל בהמה ולא לטיט ולא להסקה, ומנחת בחלון אם יכולין הגרגרות והתבן לעמד בפני עצמן, כשינטל הפלי שהן בו הרי אלו חוצצין; ואם לאו, אינן חוצצין.

ה. עשבים המרים שאינן ראויין לבהמה; ומטלניות שאין בהן שלוש על שלוש, שהיו מטנפין וקשין כדי שלא יהיו ראויין אפלו לקנח הדם מן השריטה; והאבר והבשר המדלדלין בבהמה טמאה והוא, שתהיה כחוששה, שאינה ראויה להמכר לגוי, וקשורה כדי שלא תברח; והעוף הטמא ששכן בחלון והוא, שיהיה משרט, שהרי אינו ראוי, אפלו לתינוק לשחק בו; וגוי פפות שהוא מאסורי המלך, שאין אחר יכול להתירו; וכן שמונה ביום השבת, שהרי אסור לטלטלו; והמלח המר המערב בקוצים, שאינו ראוי לא לאכילה ולא לעבודה והוא, שיהיה מנח על החרס כדי שלא יזיק הכותל: כל אלו, ממעטין בחלון שהרי אינן מקבלין טמאה, ואין דעתו לפנותן מפני שאינן ראויין למלאכה.

ו. וכן ספר תורה שבילה, שהיה מנח בחלון אם גמר שתהיה שם גניזתו, הרי זה ממעט בחלון. אבל השלג והברד והכפור והגלד והמים, אינן ממעטין בחלון שהרי הן ראויין, ומקבלין טמאה.

ז. מעט את הטפח בפחות מכזית מבשר המת, או בפחות מכזית מבשר הנבלה, או בעצם פחות מפשעורה, או בפחות מפעדשה מן השרץ הרי אלו חוצצין: שכל אלו טהורין, ואינן חשובין אצלו; לפיכך אין דעתו לפנותן. וכן פחות מפביצה אכלין שאינן מכשרין אינן חשובין אצלו, ואין דעתו לפנותן; ולפיכך ממעטין את הטפח.

ח. סתם החלון בכלי חרס, והיה פיו לחוץ הרי זה חוצץ: לפי שאינו מטמא מגבו, והרי הוא טהור. וצריך להיות כלי חרס זה מאוס ונקוב, עד שלא יהיה ראוי אפלו להקיז בו דם כדי שלא תהיה דעתו לפנותו.

ט. היה בבית מת, או רבע עצמות, וכיוצא בהן מעצמות המטמאות באהל, ומעט החלון שלבית זה בעצם פחות מפשעורה אינו מעוט, שהעצם מצטרף לעצמות; וכן אם היה

שם מת, או כזית מבשר המת, ומעט החלון בפחות מכזית מבשר המת אינו מעוט, שהבשר מצטרף לבשר. אבל עצם פחות מכשעורה, ממעט על ידי כזית בשר; ופחות מכזית בשר, ממעט על ידי רבע עצמות וכיוצא בהן.

י. מעט את הטפח בשתי וערב המנגעין, או בגוש מבית הפרס אינו מעוט: שדבר טמא, אינו חוצץ. עשה לבנה מעפר בית הפרס הרי זו טהורה, וממעטת: שלא אמרו אלא גוש כבריתו. נסתם הטפח או נתמעט בקורי עכביש אם היה בה ממש, הרי זו חוצצת; ואם אין בה ממש, אינה חוצצת.

הלכות טמאת מת פרק מז

א. ארבה שהיא באמצע תקרת הבית, בין שיש בה פותח טפח בין שאין בה פותח טפח, והיתה טמאה תחת תקרת הבית כנגד ארבה טהור, שהרי הוא גלוי לאויר; ושאר הבית טמא. היתה הטמאה כנגד ארבה בלבד, כל הבית טהור.

ב. היתה מקצת הטמאה תחת התקרה, ומקצתה תחת ארבה אם היה בארבה פותח טפח הבית כלו טמא, וכנגד כל הארבה טמא. אין בה פותח טפח אם יש בטמאה כדי שתחלק, וימצא כשעור תחת התקרה וכשעור תחת הארבה הכל טמא; ואם לאו הבית טמא, וכנגד הארבה טהור.

ג. היה בארבה פותח טפח, ונתן אדם רגלו מלמעלה על הארבה נעשה הכל אהל אחד: ובין שהיתה הטמאה תחת התקרה בלבד, או תחת הארבה בלבד הכל טמא; והאדם שערב את הטמאה טמא, מפני שנעשה אהל על הטמאה.

ד. אין בארבה פותח טפח, והיתה הטמאה תחת התקרה זה שנתן רגלו מלמעלה טהור: שאין טמאה יוצאת לו, בפחות מטפח. היתה הטמאה תחת הארבה אם טמאה קדמה את רגלו טמא, שהרי האהיל על הטמאה; ואם רגלו קדמה את הטמאה טהור, שהרי רגלו מקצת האהל, אין טמאה יוצאת לו.

ה. היה כזית מן המת בפני העורב, והאהיל על גבי ארבה עד שנמצא כזית באויר ארבה אף על פי שאין בה פותח טפח, הבית טמא.

ו. בית, וארבה באמצע תקרת הבית ועליה על גביו, וארבה באמצע תקרת העליה, והארבות מכונות זו למעלה מזו בין שיש בארבות פותח טפח בין שאין בהן פותח טפח, וטמאה בבית כנגד הארבות טהור; היתה הטמאה כנגד ארבות, הרי הבית טהור.

ז. היה בארבות פותח טפח, והטמאה בין תחת תקרת הבית בין כנגד ארבות, ונתן דבר שהוא מקבל טמאה, בין למעלה מארבת הבית בין למעלה מארבת עליה הכל טמא, שאין דבר טמא חוצץ.

ח. נתן דבר שאינו מקבל טמאה על ארבת הבית הבית טמא, והעליה טהורה; נתנו על ארבת העליה הבית והעליה טמאים, וכנגדו מלמעלה ולשמים טהור.

ט. אין באַרבות פֿותח טפח, והטמאה תחת תקרת הבית, ונתן בין דבר המקבל טמאה ובין דבר שאין מקבל טמאה, בין על ארבת הבית בין על ארבת העליה אין טמא אלא הבית: שאין טמאה יוצאה לעליה, בפחות מטפח.

י. היתה הטמאה כנגד ארבות, ונתן דבר שהוא מקבל טמאה בין למעלן בין למטן הבית והעליה טמאין, שהרי ערב את הטמאה. נתן דבר שאינו מקבל טמאה, בין למעלן בין למטן אין טמא אלא הבית. וכל אלו הדינין, בעושה ארבה; אבל תקרה שנפחתה מאליה שעורה מלוא אגרוף, כמו שבארנו.

יא. הפוחת את המעזבה, עד שעשה ארבה בתוך תקרת הבית, כדי שתכנס בה רגל הערש, והיתה רגל הערש סותמת את הארבה אם יש בה פותח טפח, וטמאה בבית אף העליה טמאה, שאין כלי המקבל טמאה חוצץ; אין בה פותח טפח העליה טהורה, והרגל שלמטה טמאה ככלים המאהילים. נפחתה המעזבה מאליה שעורה מלוא אגרוף, כמו שבארנו.

יב. ארבה שבתוך תקרת הבית, וקדרה מנחת על הארץ ומכונת כנגד ארבה, שאם תעלה תצא בצמצום מן הארבה, והיתה טמאה תחת הקדרה רצוצה בינה ובין הארץ, או שהיתה הטמאה בתוך הקדרה או על גבה טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת; ואין טמא אלא כנגדה, והבית כלו טהור.

יג. היתה הקדרה גבוהה מן הארץ טפח, וטמאה תחתיה, או תחת תקרת הבית הבית כלו טמא ותחת הקדרה טמא, שהרי הוא אהל. אבל תוך הקדרה, וגבה טהור: שאין כלי חרס מטמא מגבו, והרי אויר הקדרה גלוי לאויר. ואם היה כלי בתוכה, או למעלה על גבה טהור. היתה טמאה בתוכה, או על גבה הבית כלו טהור, שהרי הטמאה כנגד ארבה בלבד.

יד. היתה הקדרה תחת הארבה, והארבה גדולה מן הקדרה, שאם תעלה הקדרה ותצא מהארבה, נמצא בינה ובין שפתי ארבה פותח טפח אף על פי שהקדרה גבוהה טפח, וטמאה בתוכה או על גבה או תחתיה הבית טהור.

טו. היתה הקדרה מנחת בצד אסקפת הבית, שאם תעלה נמצא ממנה פותח טפח לפניו מן המשקוף, והיתה טמאה רצוצה תחתיה, או בתוכה או על גבה טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת.

טז. היתה גבוהה מן הארץ טפח, וטמאה תחתיה או בבית תחתיה והבית, טמא: שהכל אהל אחד. ותוכה וגבה, טהור. היתה הטמאה בתוכה, או על גבה הבית טמא, מפני שהיא נוגעת במשקוף טפח. וכן תחתיה טמא מפני שהטמאה יוצאת לתחתיה מן הבית, שהכל אהל אחד.

יז. לפיכך אם לא היתה נוגעת במשקוף בפותח טפח, או שהיתה בצד המשקוף וטמאה תחתיה אין טמא אלא תחתיה; אבל הבית, טהור.

יח. קורות הבית והעליה שאין עליהם מעזבה, והן מכונות קורה כנגד קורה ואויר כנגד אויר, ובכל קורה מהן פותח טפח וביניהן אויר פותח טפח, וטמאה תחת אחת מהן תחתיה בלבד

טמא; היתה הטמאה בין התחתונה לעליונה, בין שתיהן בלבד
טמא; היתה הטמאה על גבי העליונה, כנגדו עד לרקיע טמא.

יט. היו הקורות העליונות מכונות כנגד האויר שבין הקורות
התחתונות, וטמאה תחת אחת מהן תחת כלן טמא; היתה
הטמאה על גבי קורה העליונה, כנגד הטמאה עד לרקיע טמא.

כ. אין בקורות פותח טפח, בין שהיו מכונות זו על גבי זו, ובין
שהיו העליונות כנגד אויר התחתונות, והיתה הטמאה תחתיהן
או ביניהן או על גביהן טמאה בוקעת ועולה בוקעת ויורדת,
ואינה מטמאה אלא כנגדה בלבד: שכל טמאה שאינה תחת
פותח טפח ברום טפח, הרי היא כרצוצה.

כא. בית שנסדק גגו וכותליו, ונעשה שני חלקים, והיתה
טמאה בחציו החיצון שהפתח בו הפלים שבחציו הפנימי
טהורין. היתה הטמאה בחציו הפנימי אם היה רחב הסדק
פחות המשקלת, פלים שבחציו החיצון טהורין; ואם היה
פחות מכאן, הרי הן טמאין.

כב. אכסדרה שנסדקה, וטמאה בצד זה הפלים שבצד השני
טהורין: שהרי היא שני אהלים זה בצד זה, ואויר ביניהן שהרי
הסדק בכל התקרה. נתן רגלו או קנה מלמעלה על הסדק, ערב
את הטמאה; נתן את הקנה בארץ כנגד הסדק, ואפלו כלי גדול
אינו מערב את הטמאה, עד שיהיה גבוה טפח תחת הסדק.

כג. היה אדם מטל על הארץ תחת הסדק, מערב את הטמאה:
שאדם חלול הוא; והצד העליון, הרי הוא פאהל שיש בו גבה
טפח. וכן אם היו תחת הסדק פלים מקפלין מנחין על הארץ
זה על גבי זה, והיה העליון גבוה מעל הארץ טפח מערב את
הטמאה; וכל הפלים שלמטה ממנו, הרי הן כפלים שתחת
האהל.

הלכות טמאת מת פרק יז

א. זיז שהוא יוצא מפתח הבית, ופניו למטה, והיה גבהו
מעל הארץ שנים עשר טפח, או פחות מכאן הרי זה מביא
את הטמאה בכל שהוא. ודבר ברור הוא, שאינו מביא אלא
מדבריהם; וכן כל פיוצא בהבאת טמאה כזו, שאינה באהל
טפח הבריא אינה אלא מדבריהם.

ב. היה גבוה יתר משנים עשר טפח, או שהיו פניו למעלה, וכן
העטרות והתפוחים היוצאות מן הבנין אין מביאין אלא בפותח
טפח; וכן זיז שעל גבי הפתח, היוצא מן המשקוף, ואפלו היה
קנה בצד המשקוף ברחב הפתח אינו מביא, אלא אם כן היה
בו פותח טפח.

ג. זיז שהוא סובב את כל הבית, ואוכל בפתח טפח מביא את
הטמאה. היה אוכל בפתח פחות מטפח, וטמאה בבית פלים
שתחתיו טמאין; טמאה תחתיו, אינו מביא את הטמאה לבית.
וכן בחצר שהיא מקפת אכסדרה.

ד. חלון העשויה לתשמיש, וזיז יוצא על גבי החלון אפלו
היה ברחב הגדל, מביא את הטמאה: והוא, שיהיה גבוה מעל

החלון רום אצבעים או פחות; הִיָּה לְמַעַלָּה מֵאֲצָבָעִים אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה, אֲלָא אִם כֵּן יֵשׁ בּוֹ רֹחַב טֶפַח.

ה. זִיז שֶׁעַל גְּבִי הַחֲלוֹן הָעֲשׂוּיָה לְמֵאוֹר מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה בְּכָל שָׂהוּא, וְאִפְלוּ גְבוּהָ כָּל שָׂהוּא.

ו. בְּנִין הַיּוֹצֵא לִפְנֵי הַחֲלוֹן, שֶׁהַמְשָׁקִיף נִסְמָךְ עָלָיו בְּשַׁעַה שֶׁמְשָׁקִיף אֵינוֹ מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה; הִיָּה בּוֹ זִיז רֹאִין אֶת הַבְּנִין כְּאִלוּ אֵינוֹ, וְהַזִּיז הָעֲלִיּוֹן מְבִיא אֶת הַטְּמָאָה.

ז. וְכִיצַד מְבִיאִין כָּל הַזִּיזִין הָאֵלּוּ טְמָאָה: שְׂאֵם הִיָּתָה טְמָאָה תַּחַת אֶחָד מֵהֶן, אוֹ בְּבֵית הַכֹּל טְמֵא, בֵּין בְּבֵית בֵּין תַּחַת הַזִּיז.

ח. שְׁנֵי זִיזִין זֶה עַל גְּבִי זֶה, וְיֵשׁ בְּכָל אֶחָד מֵהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, וּבִינֵיהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, וְטְמָאָה תַּחַת הַתַּחְתּוֹן תַּחְתּוֹ פּוֹתֵחַ בְּלֶכֶד טְמֵא; הִיָּתָה טְמָאָה בִּינֵיהֶן, בִּינֵיהֶן בְּלֶכֶד טְמֵא; הִיָּתָה עַל גֵּב הָעֲלִיּוֹן, כִּנְגָדוֹ עַד הָרָקִיעַ טְמֵא.

ט. הִיָּה הָעֲלִיּוֹן עוֹדֵף עַל הַתַּחְתּוֹן פּוֹתֵחַ טֶפַח, וְטְמָאָה תַּחַת הַתַּחְתּוֹן אוֹ בִּינֵיהֶן תַּחְתֵּיהֶן וּבִינֵיהֶן טְמֵא; הִיָּתָה עַל גֵּב הָעֲלִיּוֹן, כִּנְגָדוֹ עַד לָרָקִיעַ טְמֵא. הִיָּה הָעֲלִיּוֹן עוֹדֵף עַל הַתַּחְתּוֹן פָּחוֹת מִטֶּפַח, וְטְמָאָה תַּחְתּוֹ תַּחְתּוֹ וּבִינֵיהֶן טְמֵא; הִיָּתָה הַטְּמָאָה בִּינֵיהֶן, אוֹ תַּחַת הַמּוֹתֵר בִּינֵיהֶן וְתַחַת הַמּוֹתֵר טְמֵא, אֲבָל תַּחַת הַתַּחְתּוֹן טָהוֹר.

י. יֵשׁ בְּכָל אֶחָד מֵהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, וְאִין בִּינֵיהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, וְטְמָאָה תַּחַת הַתַּחְתּוֹן תַּחְתּוֹ בְּלֶכֶד טְמֵא; הִיָּתָה בִּינֵיהֶן, אוֹ עַל גֵּב הָעֲלִיּוֹן כִּנְגָד הַטְּמָאָה עַד לָרָקִיעַ טְמֵא.

יא. אִין בָּהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, בֵּין שֵׁשׁ בִּינֵיהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח בֵּין שְׁאִין בִּינֵיהֶן פּוֹתֵחַ טֶפַח, בֵּין שְׁהִיָּתָה הַטְּמָאָה תַּחַת הַתַּחְתּוֹן, אוֹ בִּינֵיהֶן, אוֹ עַל גֵּב הָעֲלִיּוֹן טְמָאָה בּוֹקַעַת וְעוֹלָה וּבּוֹקַעַת וַיּוֹרְדָתָה, שְׁהָרִי הִיא רְצוּצָה; וְכֵן שְׁתֵּי יְרִיעוֹת שֶׁהֵן גְּבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ פּוֹתֵחַ טֶפַח, זֶה עַל גְּבִי זֶה.

יב. כָּלִים אוֹ בָּגָדִים אוֹ לוֹחוֹת שְׁלַעֲץ, שֶׁהֵן מְנַחִין זֶה עַל גֵּב זֶה, וְטְמָאָה רְצוּצָה בִּינֵיהֶן אִם הִיָּתָה הַטְּמָאָה גְבוּהָה מִן הָאָרֶץ טֶפַח הָרִי הַכָּלִי שְׁעָלֶיהָ מְלַמְעָלָה מֵאֲהִיל עַל חָלָל טֶפַח, וּמְבִיא אֶת הַטְּמָאָה לְכָל הַכָּלִים שֶׁתַּחְתּוֹ. הִיוּ טְבָלִיּוֹת שְׁלִשִׁישׁ אִפְלוּ גְבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ אִמָּה טְמָאָה בּוֹקַעַת וְעוֹלָה וּבּוֹקַעַת וַיּוֹרְדָתָה, מִפְּנֵי שֶׁהֵן כְּקָרָקַע.

יג. לוֹחוֹת שְׁלַעֲץ שֶׁהֵן נוֹגְעוֹת זֶה בְּזוֹ בְּקִרְנוֹתֵיהֶן, וְהֵן גְבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ טֶפַח, וְטְמָאָה תַּחַת אֶחָת מֵהֶן כָּלִים שֶׁתַּחַת הַשְּׁנִיָּה טָהוֹרִין, לְפִי שְׁאִינָה נוֹגַעַת בַּחֲבֶרְתָּהּ בְּפּוֹתֵחַ טֶפַח; וְהַנּוֹגֵעַ בְּלוֹחַ זֶה הַשְּׁנִיָּה, כִּנְגָד בְּכָלִים שֶׁנֹּגְעוּ בְּאֶהֱל הַמֶּת.

יד. אֲבָל כָּל הַכָּלִים שְׂאֵמָרְנוּ שֶׁמְבִיאִין אֶת הַטְּמָאָה, וְאִין חוֹצְצִין אִם הָאֲהִיל הַכָּלִי עַל הַמֶּת כָּל הַכָּלִים שֶׁעַל גְּבִיו טְמֵאִים כְּמוֹ שְׂבָאֲרָנוּ, וְטְמָאֲתָן מְשׁוּם כָּלִים הַמְּאֲהִילִין עַל הַמֶּת; וְאִף הַכָּלִים שֶׁעַל גְּבִיו שְׂאִינָן כִּנְגָד הַטְּמָאָה, טְמֵאִים מְשׁוּם כָּלִים שֶׁהָאֲהִילוּ עַל הַמֶּת.

טו. חֲבִית שֶׁהִיא יּוֹשֶׁבֶת עַל שׁוּלְיָהּ לְאוֹיֵר, וְכִזִּית מִן הַמֶּת נִתּוֹן בְּתוֹכָהּ, אוֹ תַּחְתֵּיהָ כִּנְגָד אוֹיֶרָה טְמָאָה בּוֹקַעַת וְעוֹלָה וּבּוֹקַעַת וַיּוֹרְדָתָה, וְהַחֲבִית טְמָאָה: שְׁהָרִי הַטְּמָאָה בּוֹקַעַת מִתַּחְתֵּיהָ,

וְנִטְמָא אַוִּירָה. הִיתָה הַטְמָאָה תַּחַת עֲבִי דְפִנָּה טְמָאָה בּוֹקְעַת
וְעוֹלָה בּוֹקְעַת וְיִוְרְדַת, וְהַחֲבִית טְהוֹרָה.

זו. וְלָמָּה הַחֲבִית טְהוֹרָה שְׁהֵרִי אֵין הַטְמָאָה בּוֹקְעַת בְּאַוִּירָה
אַלֶּא בְּדִפְנָה, וְאֵין כָּלִי חָרָס מִטְמָא אַלֶּא מֵאַוִּירוּ.

יז. הִיתָה מְקַצֶּת הַטְמָאָה תַּחַת עֲבִי דְפִנָּה, וּמְקַצֶּתָּה תַּחַת אַוִּירָה
טְמָאָה בּוֹקְעַת וְעוֹלָה בּוֹקְעַת וְיִוְרְדַת. הָיָה בְּדִפְנוֹת פּוֹתַח טַפַּח
כָּלָה טְמָאָה, וּכְנָגֵד פִּיהָ טְהוֹר: שְׁהֵרִי הַטְמָאָה פִּשְׁטָה בְּדִפְנוֹת
בְּלָבָד.

יח. בְּמָה דְּבָרִים אַמּוּרִים, בְּחֲבִית טְהוֹרָה; אָבֵל אִם הִיתָה טְמָאָה,
אוֹ גְבוּהָה מִן הָאָרֶץ טַפַּח, אוֹ מְכֶסֶה, אוֹ כְּפוּיָה עַל פִּיהָ, וְהִיתָה
טְמָאָה תַּחְתֶּיהָ אוֹ בְּתוֹכָהּ אוֹ עַל גְּבֻהָה הַכֹּל טָמֵא; וְכָל הַנוֹגֵעַ בָּהּ
כָּלָה, טָמֵא.

יט. הִיתָה מְקַפֶּת צָמִיד פְּתִיל, וְנִתּוֹנָה עַל גְּבִי הַמֵּת הָאֹכְלִין
וְהַמְשָׁקִין שְׁבִתוֹכָהּ, טְהוֹרִין; וְהַפְּלִים שְׁעַל גְּבֻהָה, טְמֵאִים.

כ. חֲבִיּוֹת שֶׁהֵן יוֹשְׁבוֹת עַל שׁוּלְיָהֶן, אוֹ מְטוֹת עַל צִדֵּיהֶן בְּאַוִּיר,
וְהֵן נוֹגְעוֹת זֶו בְּזֶו בְּפוֹתַח טַפַּח, וְטְמָאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן טְמָאָה
בּוֹקְעַת וְעוֹלָה בּוֹקְעַת וְיִוְרְדַת, מִפְּנֵי שֶׁהִיא רְצוּצָה. בְּמָה דְּבָרִים
אַמּוּרִים, בְּטְהוֹרוֹת; אָבֵל אִם הָיוּ טְמֵאוֹת, אוֹ גְבוּהוֹת מִן הָאָרֶץ
פּוֹתַח טַפַּח וְטְמָאָה תַּחַת אַחַת מֵהֶן תַּחַת כָּלֵן טָמֵא, שְׁהֵרִי הַכֹּל
אַהֵל אֶחָד.